

Bryllupsgæsten

STOF NR. 37 / EFTERÅR 2020

Han marcherede ikke op ad kirkegulvet og overgav hende ikke hvidklædt til hendes udkårne. Det var dels, fordi de ikke blev gift i landsbykirken, mens snerler slyngede sig op ad kirketårnet, men i bryllupssalen på Københavns Rådhus en regnfuld sommerdag. Dels fordi han ikke deltog i ceremonien. Han var heller ikke inviteret. Liv og hendes tilkommende mand havde i fællesskab besluttet ikke at invitere ham. Faktisk var det Livs egenhændige beslutning, men Tor bakkede hende op. Hun foretrak at tænke på beslutningen som deres fælles beslutning og ikke som sit eget fravalg af sin far.

Han havde ikke haft problemer med at finde sin gamle habit frem for at konstatere, at bukserne var blevet løse om hans indsinkne krop. Han havde ikke brugt tid på at stryge en af de hvide skjorter, som var gulnet efter at have hængt ubrugt i skabet i årevis, mens nikotintåger havde smøget sig ind i skabet, og partikler havde sat sig fast som kræftceller i lymfekirtlerne.

Liv havde ladet ham blive siddende i sin ble hele dagen i stedet for at give ham anledning til at iføre sig festtøjet. Hun havde frataget ham overvejelser om, i hvilken mængde og rækkefølge han fra morgenen skulle indtage benzodiazepiner og alkohol på deres bryllupsdag. Hun havde skånet ham for endnu engang at overveje, om han skulle forsøge at stoppe med at drikke. Bare en enkelt dag. Hun havde tilladt ham at drikke en hel flaske vodka, inden hun sagde ja til Tor klokken 11. Hun havde ladet ham være i fred, som netop var dét, han altid proklamerede, at han allermest ønskede sig.

Han havde ikke mærket et stik i brystet, da Liv, som i hans øjne stadig kun var en lille pige, stod med lys i øjnene og sagde ja til at dele sit liv med en anden mand. Og måske havde hendes øjne ikke funklet på samme måde, hvis han havde været der. Han havde ikke diskret tørret en tåre i øjenkrogen væk med lommeværkløst, da hun bekræftede ægteskabsløftet. Han havde ikke stået i bryllupssalen og tænkt på den dag, hvor han og hans nu fraskilte kone lovede hinanden at følges ad til døden dem skilte i en landsbykirke, mens snerler slyngede sig op ad kirketårnet, en lummer sommerdag i midten af halvfjerdserne. Han havde ikke søgt sin ekskones øjne og sendt hende et indforstået blik, mens hun stod med sin kæreste under armen, som han konsekvent tænkte på som hendes nye kæreste.

Han havde efter vielsen ikke fået udleveret en lille tylpose med ris eller fuglefrø, bundet med en fin silkesnor, og kastet dem på brudeparret, der skærmede for sig med hænder og arme, da de løb ned ad stentrappen og ud på Rådhuspladsen i regnen.

Han havde ikke dagen i forvejen sat tømte konservesdåser i blød og flået etiketterne af og lavet hul i dem ved at hamre et stort søm gennem bunden med en af sine utallige hamre, der hang sirligt, dækket af et tykt lag støv, på væggen inden for de streger, han så minutiøst engang havde tegnet rundt om hvert enkelt stykke værktøj. Han havde ikke fundet et hengemt bundt blå nylonnor frem og lavet en hale af blikinstrumenter, der skulle bindes bagpå kofangeren på Liv og Tors bil, som så kunne lave en skrammelkoncert, når den kom i kontakt med asfalten på vej til restaurant Kong Hans i Vingårdstræde.

Han havde ikke haft problemer med at finde ud af, om han skulle vælge en klassisk tale, en munter festsang på en kendt melodi eller ingen tale. De havde truffet valget for ham. Ingen tale var det helt naturlige valg.

Hun havde ikke siddet og krummet tæer over, at han, efter at have slået lidt for hårdt med restaurantens sølvbestik på et af de tre vinglas, ikke rømmede sig og mere end lettere bedugget ikke havde rejst sig fra stolen, mens han støttede sig til bordet og for ikke at miste balancen kom til at hive i den nystroøgne hvide dug, så flere vinglas væltede, inden han ikke sagde følgende:

"Kære brudepar. Jeg er jo ingen stor taler, men det hører sig vel til, at brudens far siger et par ord. Jeg vil allerførst undskyldte, at jeg ikke har været en bedre far for dig, Liv. Du havde fortjent bedre, det må guderne vide. I Tor får du den mand, du har fortjent. En god mand, der passer på dig og opfører sig ordentligt. Brudeparret længe leve! Lad os udbringe en skål og tre korte og så et langt hurra. Hu! Hu! Hu! Og så det lange Huurraaaaa!"

Hun var ikke blevet lettet over, at han ikke snøvlede så meget, at de ikke kunne forstå, hvad han sagde, på trods af at det var over middag. Hun var ikke blevet glad for, at bryllupstalen havde handlet knap så meget om ham selv, som han havde for vane, når han holdt enetaler, og hun havde frygtet.

Der var ingen hvide duge, der dækkede furerne mellem de sammenstillede mahognitræsborde på restauranten. Der var kun ét bord. De var kun få gæster. Ingen onkler, tanter, fastre, fætre, nevøer, kusiner eller bedsteforældre. Kun de allernærmeste. En lille håndfuld bestående af hans bror, hendes søster, hendes svoger, hendes mor og den nye kæreste.

Han havde ikke smagt de lækkerier, som Liv så nøje, i samarbejde med chefkokken på Kong Hans, havde udvalgt at forkæle sine gæsters ganer med. Han havde ikke brødebetyngtet bemærket, at ingen af de andre gæster drak alkohol til maden (bortset fra moderens nye kæreste, bevares). Han havde ikke til midnat hørt orkestrets jazzede version af bryllupsvalsen. Han havde ikke nynet med på melodien eller klappet taktfast, til hans håndflader brændte, og taget små museskridt hen imod dagens hovedpersoner med det formål at presse dem så tæt op ad hinanden som overhovedet muligt. Han havde ikke set, hvordan de kyssede hinanden inderligt.

Han gav dem ikke nogen bryllupsgave, som de kunne lade som om, at de slet ikke havde forventet. De fik ikke en check med et firecifret beløb til en rejse. De fik heller ikke en eller anden dyr vase eller dele til et samlestel fra Illums Bolighus. Han sendte dem ikke engang en stor buket blomster, der blev bragt ud af blomsterhandlens bud. Der var hverken blodrøde roser eller snehvide liljer i buketten. De havde ikke problemer med, at buketten var blevet leveret hos naboen, som de forsøgte at undgå kontakt med, eller stod uden for døren og var blevet slatten, mens de holdt bryllupsfest på restauranten. De havde heller ikke problemer med liljernes kvalmende lugt og de psykedeliske, dryssende støvdragere, der efterlod orange støvkorn,

som farvede de rene, hvide flader i deres hjem, hvis man ikke med det samme tog en køkkensaks og klippede støvdragerne af. De havde heller ikke problemer med at finde ud af, hvordan de skulle takke for buketten.

De kunne med god samvittighed undlade at sende et takkekort for opmærksomheden på deres bryllupsdag eller over telefonen at aflægge stemningsrapport om dagen til ham. Faktisk ville det være malplaceret at nævne brylluppet for ham efterfølgende, da det ville henlede fokus på, at han var blevet forbigået, mere end på, at de var blevet gift.

En måned efter døde han. Liv og Tor rejste sig synkront fra bænken på første række og gik, sammen med hendes søster og svoger, op og tog fat i hvert sit håndtag, da hans kiste skulle bæres ud. De gik de tunge skridt med kisten ud af hovedskibet, ned langs landsbykirken, mens snerler slyngede sig op ad kirketårnet, hen til det dybe firkantede hul, graveren på forhånd havde lavet.

Camilla Hjørholm Olsen (f. 1975) er forfatter og debuterede i 2017 med punktromanen 'Sample' på Artur - et Turbine forlag. I 2019 udgav hun romanen 'Mørkekammeret' på forlaget Turbine.

"Bryllupsgæsten" er oprindeligt publiceret i mosaikk #5/2017, Tidsskrift for Institut for Kunst- og Kulturvidenskab på Københavns Universitet

